

strafmaksimum, uanset at seksuel udnyttelse af børn eller kvindelig omskæring er strafbart i gerningslandet.

Udvalget foreslår på den baggrund en videreførelse af muligheden for at se bort fra gerningslandets strafmaksimum i de tilfælde, hvor den danske straffesag omhandler seksuel udnyttelse af børn eller kvindelig omskæring begået i et fremmed land af personer, der på gerningsstedspunktet havde tilknytning til Danmark, jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 10, stk. 2, 2. pkt.

Udvalget foreslår samtidig, at denne mulighed for at se bort fra gerningslandets strafmaksimum også bør finde anvendelse i de tilfælde, der er omfattet af udvalgets forslag om dansk straffemyndighed, hvor en person med dansk tilknytning i udlandet over for en anden person med dansk tilknytning foretager en handling, som efter dansk ret er strafbar, jf. herom ovenfor under pkt. 3.3.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 305-306.

3.6.3. Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag om inddragelse af udenlandsk lovgivning ved afgørelsen af spørgsmålet om straf og andre retsfølger af en handling, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslag til straffelovens § 10), og bemærkningerne hertil.

3.7. Dobbelt retsforfølgning (ne bis in idem)

3.7.1. Udvalget finder, at straffeloven fortsat bør regulere, i hvilket omfang en udenlandsk dom om en strafbar handling udelukker, at der pålægges straf her i landet for den samme handling, jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 10 a om udenlandske straffedommes såkaldte *ne bis in idem-virkning*.

Udvalget har overvejet, om udtrykket »samme handling« bør fastlægges nærmere i loven, så det kommer til udtrykkeligt at fremgå, i hvilke tilfælde der skal anses at være identitet mellem den tidligere (udenlandske) sag og den nye (danske) sag.

Udvalget finder imidlertid, at spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om samme handling, fortsat bør bero på en konkret vurdering af den enkelte sags omstændigheder, herunder en konkret fortolkning af den foreliggende udenlandske dom og den anvendte udenlandske lovgivning. Ved denne vurdering vil der bl.a. kunne være anledning til at inddrage internationale konventioner mv., som berører dette spørgsmål. I tilfælde, hvor den udenlandske dom er omfattet af internationale forpligtelser, som Danmark har påtaget sig

med hensyn til straffedommes *ne bis in idem-virkning*, må vurderingen af, om der er tale om identiske forhold, således ske i overensstemmelse med rækkevidden af den pågældende internationale forpligtelse.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 307-310.

3.7.2. Straffelovens § 10 a omfatter efter sin ordlyd domme afsagt i gerningslandet samt domme, der er omfattet af reguleringen i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger eller i den europæiske konvention af 15. maj 1972 om overførsel af retsforfølgning i straffesager (jf. henvisningen i § 10 a til lov nr. 252 af 12. juni 1975 om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager).

De to nævnte konventioner indeholder begge bestemmelser, hvorefter Danmark er forpligtet til at tillægge udenlandske straffedomme *ne bis in idem-virkning*. Konventionerne udgør imidlertid kun en del af de mellemfolkelige overenskomster, ifølge hvilke Danmark er forpligtet til at tillægge udenlandske straffedomme *ne bis in idem-virkning*. Sådanne forpligtelser følger således f.eks. også af Schengenkonventionen (artikel 54 og 55).

Udvalget har på den baggrund overvejet, om straffelovens § 10 a fortsat udtømmende bør opregne de internationale instrumenter, ifølge hvilke Danmark er forpligtet til at afstå fra at pålægge straf under henvisning til princippet om *ne bis in idem*.

Henset til, at bestemmelser om *ne bis in idem* må forventes også fremover at indgå som en del af de internationale forpligtelser, som Danmark påtager sig som led i det internationale samarbejde om retshåndhævelse, finder udvalget, at en sådan »opregningsmodel« ikke vil være hensigtsmæssig. En sådan lovteknisk løsning ville i givet fald svare til den model, der indtil en lovændring i 1986 (jf. lov nr. 322 af 4. juni 1986) blev anvendt i forhold til jurisdiktionsbestemmelsen i straffelovens § 8, nr. 5 (om konventionsmæssig pligt til at have straffemyndighed). Denne model blev forladt netop under henvisning til det uhensigtsmæssige i, at den ville nødvendiggøre en lovændring, hver gang Danmark påtager sig nye internationale forpligtelser, og til, at bestemmelsen i takt med det øgede antal internationale forpligtelser efterhånden indeholdt en ganske omfattende opregning og forekom temmelig uoverskuelig (jf. Folketingstidende 1985-86, tillæg A, spalte 2073 (lovforslag nr. L 86)). Tilsvarende hensyn taler efter udvalgets opfattelse stærkt imod at bruge en sådan model ved udformningen af straffelovens § 10 a.